

KRISTÍNA TORMOVÁ

ilustrovali:
BORIS FARKAŠ
a ELA & MATILDA

budem
MAMA

budem budem budem

KRISTÍNA
TORMOVÁ

budem

MAMA

ilustrovali:
BORIS FARKAŠ
a
ELA & MATILDA

IKAR

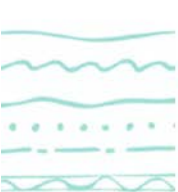
Venované chAlankovi,
veľkým sestrám Ele a Matilde,
Dobrodruhovi Pecovi a všetkým ženám,
ktorým z lásky narástlo veľké brucho.

Text ©2019 by Kristína Tormová
Illustrations ©2019 by Boris Farkaš, Ela & Matilda
Design ©2019 by Soňa Šedivá
Slovak edition ©2019 by Ikar, a.s.

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom - elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak - bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

ISBN 978-80-551-7353-5

ÚVOD

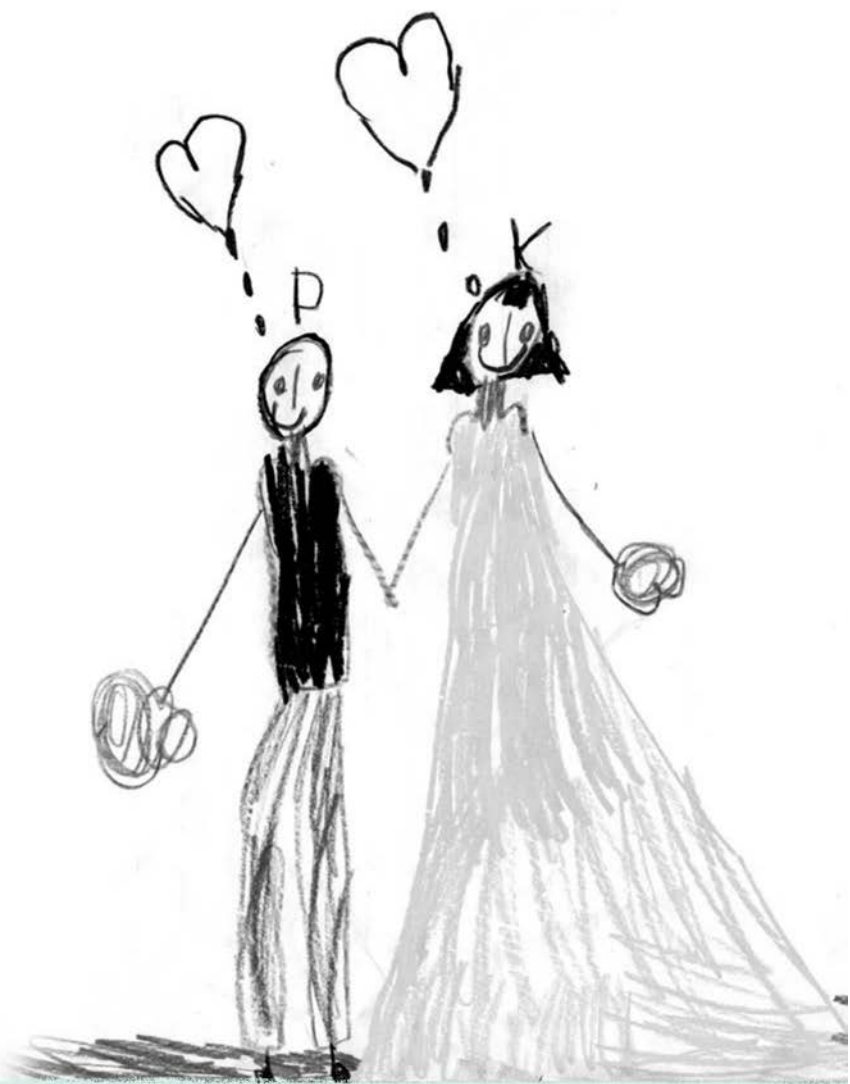
alebo predtým,
než sa vajíčko
stretne so spermiou

Toto je pseudokniha. Nie je to kniha, ale pseudokniha, keďže nevznikala pri plnom vedomí autorky. Autorka bola pri jej písaní tehotná, a tak sústredila väčšinu seba do maternice a na mozog zostávalo málo energie. Táto kniha je pre všetky úžasné literárno-životné postavy: Skoromamy, Spoluskoromamy, Spolumamy, Skorodvojmamy, Užmamy, Druhomamy, Prvomamy, ba aj Viacmamy a všetky Novomamy. Ak som nejaké matky zabudla spomenúť, tak aj pre ne. Rovnako je aj pre Skorootcov zvaných aj Dobrodruhovia.

Táto pseudokniha je proti všetkým Radodajkám, Radosťkazičkám, Veďpočkajkeďkám aj proti osobám s týmito chorými pohnútkami v mužskom rode. Pri jej písaní nebolo nikomu z týchto ľudí ublížené. Zatiaľ.

Táto pseudokniha nesie posolstvo: „Je to len obdobie.“ Každéj osobe, ktorá má v slovnom základe slovo „mama“, odkazuje hlbokú myšlienku. Keďže si autorka nie je istá, či je to z textu jasné, napíše to sem. Takto:

Netreba mať očakávania.

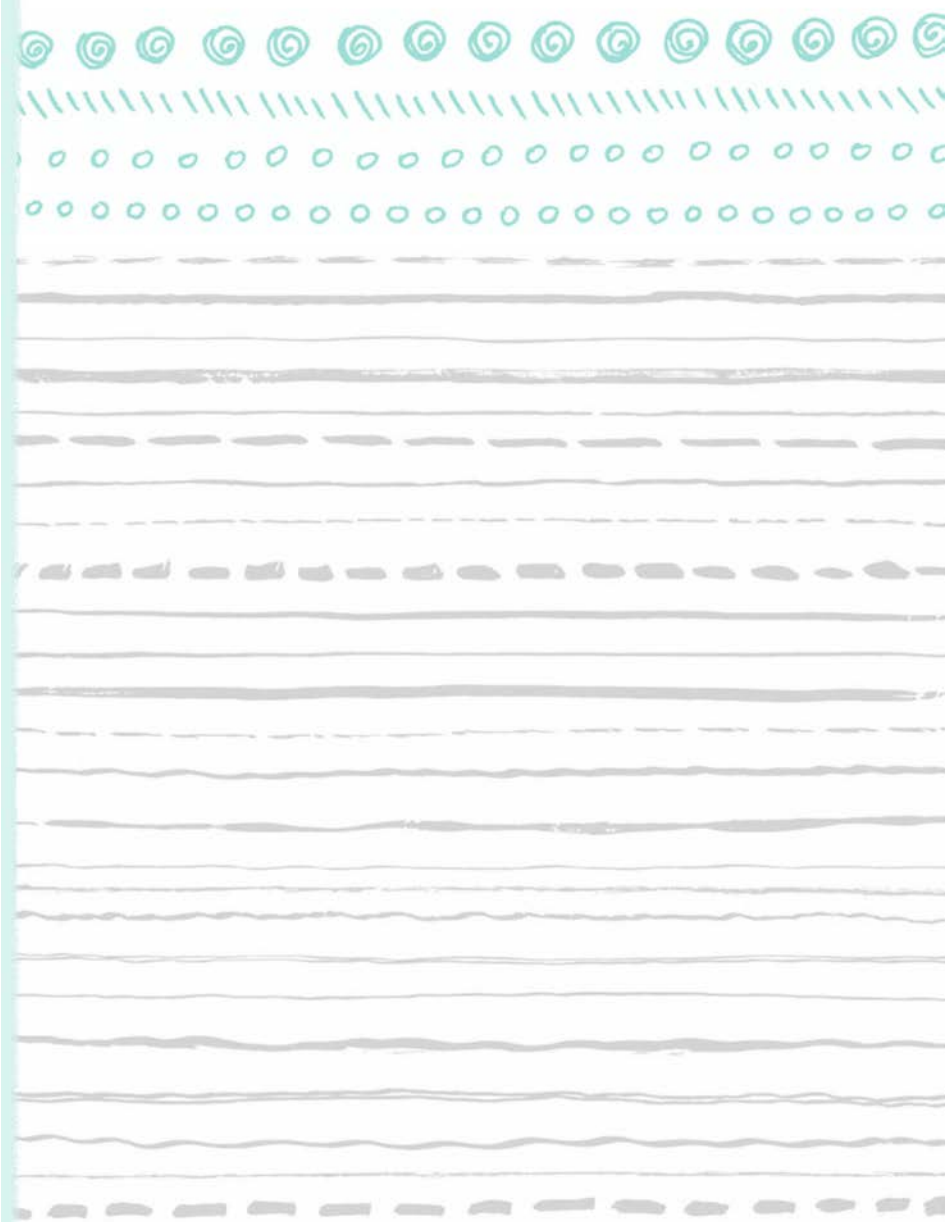

Hovorí sa tomu aj „žiť pre prítomný okamih“. To vás naučí váš človečik a je veľmi rozumné dovoliť mu to. Je to fantastická záležitosť. Bez očakávaní sa totiž mamám žije oveľa ľahšie. Bez zbytočného stresu a strachu, len tak slobodne. V prítomnom svete budúcnosť skrátka neexistuje (jasné, že existuje, ale akože neexistuje, chápete). Preto sa jej netreba báť. Treba len byť. A každý okamih, obdobie, si nekonečne užívať, lebo aj keď sa zdajú naprd, budeme na ne s nekonečnou láskou spomínať. Tak teda: **BYTE, milé Spolumamy!**

(či ako sa to...)

Skoromama je trochu naozajstná, skutočná, do veľkej miery vyfabulovaná. Autorka pokradla množstvo tehotniacich informácií svojim spolutehotným Skoromamám. Autorka chce týmto povedať, že už ani ona sama nevie, čo je pravda a čo nie, ale hlavné je, že je to srandovné a všeobecne pravdivé. Pri písaní nebolo ublížené žiadnym zvieratkám a podobnosť s reálnymi bytosťami nie je náhodná.

Raz dávno som si povedala, že ďalšiu knihu napíšem až vtedy, keď budem tehotná. Nazvem ju *Som tehotná*. Alebo podobne primitívne ako *Som mama*. Skrátka, tak, aby to pochopili aj ženy s rôznymi typmi demencie (za všetky spomeňme tehotenskú, materskú, kojaciú, demenciu počas obdobia vzdoru či puberty). Skrátka, názov, ktorý žene dáva pocit, že sa udržuje v bdelosti čítaním literatúry, no tá literatúra bude vlastne prispôsobená jej mentálnemu stavu a okresaným možnostiam, pretože ju písala žena v druhom stave, s divnými stavmi v mozgu, žalúdku, maternici, na bradavkách a tak. Vlastne žena, ktorej občas píšu pod meno „spisovateľka“, ale nikdy nenapísala iný typ literatúry ako tú, ktorú dokáže napísať len matka matke. Teda ľahkú. Proste lepšie leporelo s písmenkami.

Práve som si uvedomila, že len čo otehotniem, začnem prudko osprostievať a nie som si istá, či rozoznám písmenká. Osobne sa na tento stav nekonečne

teším. Teším sa na to, ako mi bude veľa vecí jedno, ako sa nenápadne zbavím zodpovednosti, ktorú mám a nechcem mať, ako sa budem rehoť na hovadinách (napríklad na vtip: Stretnú sa štyri kamienky a hrajú sa na štrk), revať pri hovadinách a hlavne sa pri tom celom sprostení nebudem cítiť blbá, lebo budem vedieť, že všetko svoje exmúdro a exenergiu venujem na vytváranie nového človečika. Luxusný druh tupoty. Čistá láska! To chceš! Teda ja.

Čisto teoreticky by som teraz mohla byť tehotná. Nevieam, či vám treba vysvetľovať, prečo si to myslím a na základe čoho... Ale musím povedať, že plánované plodenie, či ako to nazvať, aby ste si ma nemuseli zbytočne vizualizovať počas samotného procesu... Také to plodenie v láske, s túžbou po rodine a istotou, že existuje nejaká dušička, ktorá si nás už dlhší čas obkukáva, je krásne... No vidíte... už som celá rozňuňkaná, a to ešte neviem, či som alebo nie som tehotná.

Mám pred sebou tehotenský test. Čaká na cikanicu, no nech si ešte pekne počká. Lebo kým budem môcť napísať *Som tehotná* alebo *Zase som mama*, musím si pripomenúť výhody mamovania. Áno, som z toho popravde trochu potentočkováaná. Nebudem vám klamať. Teda budem. V celej knihe, ale teraz ešte nie.

Ak neberieme do úvahy výhody ako materský príspevok od štátu, príšernú rezavú bolesť po cisáraku... to, že vám švacnú na brucho mech s pieskom, či to, že vám idú vybuchnúť didky a že zistíte, že ten nenápadný kúsok vášho tela, ktorému sa hovorí bradavka, môže bolieť ako fras... Samozrejme, ani nehovorím o šmakocinkách ako nespavosť, rev dieťaťa, refluxy, koliky... Ale to sme už po pôrode, takže nepredbiehajme! Zoberme si radšej do úvahy tehotenské grcanie, cikanie, nemožnosť vykakať sa, napínanie z partnera, bolesť v prsiach, až máte pocit, že z nich porodíte jednovaječné mliečne žľazy, napínavé objatia, smrady všade naokolo, hormonálne výkyvy od dojatého anjelika až po preafektovanú vraždiacu chuderu, strach z každého vyšetrenia, prichádzajúci strach z pôrodu, otázky „čo ak?“ a podobne. Sladkou čerešničkou na torte tehotenstva je, samozrejme, cukrovkový test.

Keď som bola tehotná, mala som pocit, že nič nezvládnem! Že to všetko, čo ma postretlo a ešte len postretne, je nad moje fyzické i mentálne sily. Že sa to nedá. Materstvo však ženu naučí jedno. Všetko sa dá. A aj to, že spomienkový optimizmus je jedna z najlepších vecí, čo Pánbožko pre matky vymyslel. Okrem prsníkov, napríklad. Dnes mám pocit, že všetko sa dá a že to všetko, čo zažívame, je prd oproti tomu, čo nás matky ešte čaká. Jedinou istotou do budúcnosti je viera v to, že aj ten zvyšok sa bude dať zvládnuť, a preto to všetko dáme.

Počkajte. Nechcela som si pripomenúť výhody mamovania? Takto ten tehotenský test asi neocikám. Budem o pár mesiacov chodiť po ulici s veľkým bruchom a tváriť sa, že nie som tehotná? Že som sa prežrala?

Pýtam sa, prečo vlastne otehotnieť? Ja by som napríklad chcela otehotnieť, pretože sa na záchoďe cítim opustene. Moje dcéry za mnou prestali loziť a ja sa tam strašne nudím. Navyše sa začali hrať samy a niekedy ma už nepotrebujú. Prevracajú nado mnou oči a ja sa viac nemôžem afektovane sťažovať, že sa ani tá káva nedá v pokoji vypiť. Nevie si nájsť výhovorku, prečo nepracovať, a horšie sa mi prokrastinuje. Musím vybavovať pracovné telefonáty, ktoré trvajú aj desať minút, nemôžem sa vyhovoriť, že končím, lebo deti revú, a vôbec... Musím ten zvoniaci telefón dvíhať, lebo na kojenie sa pri takmer šesťročných deťoch naozaj blbo vyhovára. Musím umývať podlahu, lebo sa po nej už nikto neplazí v bodyčkách. Dnes mi jedno moje drzé decko povedalo, že nemám afektovať. A to je ďalší dôvod, prečo potrebujem bábätko. Potrebujem mať pri sebe niekoho, kto neodhalí, že afektujem, nie niekoho, kto to presne pomenuje. A navyše, som unavená zo škaredostí sveta a následného uvažovania. Potrebujem osprostieť a zabúdať. Za-

búdať je krásne. A potrebujem spomaliť. Napriek tomu, že materstvo je najšialenejšia jazda na svete, dá sa vďaka nej spomaliť a sústrediť na podstatné veci. Áno, presne z týchto egoistických egocentrických a čudných dôvodov potrebujem otehotnieť. A ešte pre niečo to bolo... Sakra! Aha! Viete prečo? Lebo si myslím, že u nás doma je veľmi veľa lásky a môžeme sa o ňu podeliť s niekým, komu by sa u nás mohlo páčiť. A áno, aj tie prvé dve oči prevracajúce deti si nechávame.

Na druhom stupienku je ďalší vážny dôvod. V podstate som sa rozhodla znovu tehotnieť preto, aby som mohla šatkovať dieťa v šatke od Sestrič. Áno, je to tak. Tvrdím to, odkedy som objavila Sestriču, a to je teda už pekne dávno. Skrátka, ak ešte raz budem mať dieťa, bude to len preto, aby som ho mohla šatkovať. Čo je na tom divné? Normálne jasný dôvod, prečo sa stať mamou. Vypýtam si za tento odsek od Sestrič stotisíc eur, keby som z tých svojich fafrnkov nič nevychovala a musela by som si na staré kolená sama hradiť luxusný domov dôchodcov. Alebo aj nie.

Chcete alebo nechcete otehotnieť, poviem vám jedno: nikdy to nebudete vedieť na sto percent. Takže sa nad tým nezamýšľajte. Na tehotenstvo skrátka nikdy nie je správny čas, lebo sa dá robiť

kopa iných vecí, a zároveň je na tehotenstvo ten správny čas úplne vždy. Veď kedy otehotnieť, keď aj tak nikdy nie je správny čas? Potom je to vlastne jedno, nie? Inak, teraz mi napadá, že rovnaký argument som poskytla svojmu kamarátovi Majkimu, keď sa rozhodoval, či si zobrať z útulku šteniatko.

Pred pár rokmi som sa zaprisahala, že už nikdy nechcem byť tehotná. Akože tie procesy, ktoré tomu predchádzajú, sa mi páčia, ale ten štempel „riziková“, pobyt na rizikovom oddelení len preto, lebo doktor v náhodnom prípade čohokoľvek škaredého nechcel Televízii Markíza vysvetľovať, že niečo podcenil... Potom predčasný pôrod. No treba mi to? Netreba. Priveľká trauma.

Lenže materstvo, ktoré sa zrejme nie náhodou začína tehotenstvom, je fet. Je to nevysvetliteľná droga s mamiivými a halucinogénnymi účinkami. Aby som bola presná, nechcela som otehotnieť a zároveň chcela. A tak som naschvál začala rozoberať danú tému s kamarátkami, aby ma vlastne presvedčili, aké by to bolo úplne fasácke, keby mal náš kolektív ďalšieho človečika.

U nás, čo už nejaké tie deti máme, to už nefunguje spôsobom: „Juchú, poďme plodiť, bude sranda!“ Zabudnite, že si urobíte test a roztečiete sa od šťastia, lebo budete držať v náručí voňavé bábätko, ktoré potom odložíte spinkať preoblečené za sli-máčika, ako to býva na gýčových pohľadniciach,

z ktorých nadobúdate pocit, že materstvo je len taká zlatučká srandička. Keď už deti máte, ste v inom leveli. Teda ak ich nemáte sedem a už je vám ukradnuté, či vám ostane status Snehulienky alebo budete nakupovať zvyhodnené balenia pre osem zhavranených bratov. Sedem alebo osem, skrátka, ani si nevšímnete, že je naraz o jedno viac...

Všetky moje viacmatkové kamarátky tvrdia, aké je to krásne mať ďalšie a ďalšie a ďalšie dieťaťko. Nebudem vám klamať. Uvedomujem si kopu blbostí, ktoré materstvo prináša, ale keď tie moje viacmatkové kamarátky o tých ďalších a ďalších človečikoch hovoria s takým dojatím a nadšením! Sú unavené, nevyspaté jak šľak, dieťa majú na prsníku a vyzerajú ako nafetované:

„Je to náááádherneééé!“

V takýchto situáciách mi napadajú tri možnosti:

1. chcú ma zbaviť strachu, chcú, aby som rýchlo otehotnela, pretože v tom delíriu nechcú byť samy,
2. preplo im z ďalšieho pôrodu a tých detí, čo už doma majú,
3. je to naozaj nádherné.

Vyberám si možnosť číslo tri. Lebo mi najviac vyhovuje. Tak.

Preto chodím po ulici, že juchúuu, idem s manželom na víno, lebo máme voľný žúrovací večer... božeeeee, aký krásny kočík! Aký by sme mali kočík, keby sme mali bábätko? Ale čo, idem si požúrovať. Bože, ako dobre, že už máme tie deti veľké, že sa aj z domu dá odísť! Jejdanenky, aké bábätôčko! Božítku, no to je to najrozkošnejšie, čo som videla! Ako mu tie bosé nôžky trčia z toho nosičíka... Och, veď aj tie naše dievky s nohou číslo 32 boli také maličké. Bože, rýchlo do krčmy, nech si pozriem staré fotky v mobile. Juj, dám si biele či ružové? Bože, normálne pri pohľade na fotky cítim ich vôňu...

Veeed' dobreee! Trochu srandujem. Alebo nie? Veľmi by som si priala šatkovať človečika. Naozaj. Zažiť tú intimitu, blízkosť, pokoj... nie. S dvoma človečikmi naraz sa mi to nepodarilo zažiť. Akože snažila som sa, mala som aj dvojičkový nosič, ibaže mi z toho skoro zomrel chrbát a nedali sa s ním dvíhať hovienka našej psice. Tak som to vzdala. Že by tentoraz?

Dnes si ešte môžem dať to ružové, že? Či modré? Alebo ďalšie dvojičky? Párik? Buhahaha.

Takto: cítim, že sa v mojom bruchu deje niečo čudné. A asi to nie sú prdy. Niečo zázračnejšie. Už som si gúglila, či je možné cítiť hniezdenie vajička, ale keďže mi táto nevidaná otázka vyhodila iba linky z Koňa, ktorého obsah a kvalitu napriek možno začínajúcej sa materskej demencii neuznávam, odmietla som odkazy rozkliknúť. Skrátka to hniezdenie cítim. A viem, že keby som videla jedno koňovské slovo typu „snažilka“, prestanem cítiť už všetko na svete. A možno aj spotené tridsaťdvojky našich dievok. Aj prdy. Takže zahniezďujem vajičko a cítim to aj bez doplnkovej literatúry. Materská intuícia.

Som plačlivá, som odporná, som zmija a potom od dojatia revem a zachraňujem z bodliakov lienky. Skrátka, trpím tým druhom schizofrénie, ktorému sa hovorí tehotenstvo.

A možno je to len PMS.

A nie som snažilka ani pokúšačka, ani nič podobné neoblomne túžiace. Som obyčajne tešivá mama, ktorá popri ňuchaní cudzích bábätiek používa aj rozum... teda tie zvyšky, čo jej po dokončení ostali. Teda mama, ktorá nemôže byť zúfalá snažilka, lebo dobre vie, čo všetko také tehotenstvo prináša. A vie, že je to niekedy na grcku.

Inak, snažilka je fakt zúfale slovo, nech sa ho snažím akokoľvek pochopiť. Prečo to niekto pre tie úbohé ženy, čo sa im nedarí splodiť bábätko, vôbec vymyslel? Podľa mňa majú ženy, čo zúfalo

túžia po človečikovi, srájd na krku aj tak dost a ešte to pomenovanie „snažilka“. Veď to si fakt radšej adoptuješ, aby si sa vymanila z tejto čudne pomenovanej kategórie. Predstavujem si, ako taká snažilka leží holá v posteli a strašne sa snaží. A aj ten muž na nej, pod ňou, za ňou, pred ňou, skrátka v nej... sa strašne snaží. A popri všetkom tom snažení mu kričí: „Snaž sa viac!“ A on už chce pozerat' hokej, lebo jemu netikajú biologické hodiny, jemu tiká len koniec druhej tretiny. Vraj občas je lepšie menej sa snažiť a viac si užívať. Pri sexe to podľa mňa platí určite. No čo? Že píšem o sexe a že sa k nemu verejne priznávam? Tak akože pri tých dvoch deťoch už asi niekomu z vás napadlo, že som to aspoň raz skúsila... Treba však povedať, že som do kategórie snažiliek nestihla patriť. Mne sa podarili dve deti jedným vrzom. Doslova. Som taká premotivovaná jablonka...

Tak ja neviem... idem ten test ocikať?

Čo keď sa mi za sekundu jedným cvrkom zmení život? A nejaký ďalší život začnem vedome vytvárať? Čo ak vlastne túto knihu ani nedopíšem, lebo načisto zošaliam? Alebo sa budem tak tešiť, že sa nebudem vedieť na nič sústrediť? Veď ja ani neviem, čo sa mi stane. Čo mám od seba čakať. Tento tešivostrachový koktejlík je paráda.

Všetko mám naštudované, načítané, vygúglené.
Som pripravená.

Idem. Možno o malú chvíľu začnem písať novú knihu. A novú kapitolu jedného dôležitého života na tejto našej zemi.

Tak nič. Čúrala som, ako som vládala, a prd. Teda nevyšiel zo mňa prd, napriek tomu, že tie zvláštne pocity v podbrušku prdmi očividne boli. No čo! Aj prd sa môže uhniedzďovať, no.

Nebude zo mňa znova mama. A to je nuda. O tom sa mi písať nechce. Nuž, musím viac sexovať.

Dovidenia o mesiac.

